

אכתקווק פרותי

שני קצוות נפש

הוא בן שבע-עשרה מינוס חודשיים, ונש" מע מינוס ארבע שנים. מכיריו אמרים אתם יודעים כבר מה. "... מפני שאני יפה-תואר, חובב סרטים משוכחים, יכול אפילו לקרוא ספרות טובה, לעיתים אפילו רצינית. להיות עליו עד כדי שיגעון, כלומר, נפגשו בנפשי שני קצוות. "אז מה? אז הוא רוצה, בשלב ראשון, להתחיל איתך, בענין רת גיירות ומעטפות, ואם ישחק לך המול ותמצאי חן מלפניו, אז מילא, הרי זאת אשר ביקשת, לא?

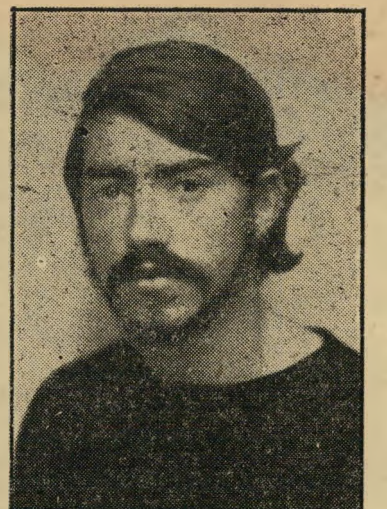
אם את שואלת אותי, הרי ש" (1241/5) זקוק כרגע, מלבדך, גם מהרה לעברית.

מכירים את חמדה מזכירה לי מרכזית טלפון. כאשר היא הולכת, כל הקווים שלה עסוקים.

חוש-החומר וסימפאטיה

היא לא בטוחה שזה יעזור, אבל כפי שאתם יודעים, לעולם אין לדעת. (1241/6). "... אני מעוניינת להתכתב עם גבר בגיל 23 עד 25, האוהב לטייל ברחבי ה" ארץ והעיקר, שהיה לו גם במה לטייל! "לעיתים כה קרובות קורה שאין מה לעשות בערכים, בפרט שאני חילת המש" רחת אישם בדרום והזקוקה לגבר סימ"

טיפוס השבוע

רוח מנופאנט נושבת בכסית בדמותו של הציידי כריסטיאן שרקי. עוברים ושבים מרי- מים גבות בתמיהה נוכח האיש הצעיר ה עושה רושם, מסבט ראשון, של נזיר קופטי ואשר פניו דומות דמיון פתפתי לאלה של הציידי הישראלי משה ברנשטיין.

כריסטיאן הוא בן 25 והספיק - תוך תקופה קצרה יחסית - לעבור על פני מרי- בית ארצות אירופה, לפתח תאוריית חיים מעניינת ולשאת אשה, אף היא ציירת. לדי- ברי, מיועד קודם כל הציון כאמצעי ביטוי להמונים ולא "בורדואוא" - והדרך הטובה ביותר לקרוא את ההמונים לאמנות היא ל- הביא את האמנות אל ההמונים. זיך עושים זאת? פשוט מאוד. מציירים מעל גבי מד- רכות, גדרות, ניסוח של בתים ציבוריים ועל כל פיטת בטון הראויה לשימוש. בדרך זו, מושכים את עיני ההמונים ולמרבית ה צער גם את עיני המשטרה - שפעם כל הכבוד שהיא רוחשת 80,000 הצעירים ה מתגוררים בפאריס. אינה מעודדת, מטוסי- מה, פקקי תנועה ברחובות.

כריסטיאן ניהל מאוד מהמטמט הישר- אליה, אך לא מהאנשים הרובעים תחתיה. הוא סולד מהתנועה שאנשים כאן מרבים לתחוב חוטמם בעיניים לא להם ולשאלו שאלות מביכות, בעיקר אינטימיות. זכותו של אדם, אומר הוא, היא להתלבש לפי טעמו ולהתנהג כרצונו, במידה ואינו גורם מיסרד ציבורי, כמובן. מכל מקום, כריסטי- יאן שרקי רחוק מלהוות מיסרד; לכל היותר, הוא גונב את ההצגה מהחתיכות ברחוב דינונגו, אבל זאת כבר, כמובן, לא אשמתי.

מספרים על השחקנית המפורסמת, טלולה בנקאה, שיטבה פעם באולס-הכניסה של מלון גדול בניו-יורק. והנה נכנס לשם סנא- טור ידוע, בליזיות אשתו. משהבחין הסנא- טור בטלולה, ניסה, משום מה, להתעלם ממנה. אבל טלולה, שאינה יודעת חוכמות, חיכתה לרגע בו עבר לידה, ואז קראה לעומתו בקול: "היי, סנאטור! מה קרה לך היום, האם אינך מכיר אותי כשאני לבושה?"

ידין אתה, פושקין

קחו אותה (1241/1) ממני לפני שאתחיל לבכות. "אינני יודעת בעצמי כיצד להתייחס לעני- יין. עד כה הייתי משוכנעת שדברים אלה קורים רק לאחרים. לא לי. במשך התורש האחרון מטרידני זכרונו של משהו מסוים שלא ראיתי כבר שנה, בערך. ההטרה נימשכת עד כדי כך שהחלטתי לעשות בנידון.

רות! מדורך הוא האמצעי היחיד לפנות אליו. אקחה כי תמלאי את בקשתי ותפרסמי דברי. עלייך כך אוכל לשכנע עצמי ביתר- קלות לשכוח מכל העניין באם תוך שבוע מהפירסום, לא יתקשר עימי. סיפורי: למדנו שנה שלמה יחד. החלפנו מילים ספורות (באמת ניתן לספרן) ואפילו מחברות. אך לא היתה בינינו הליכות של ממש. כל זה היה אשחק, ומאז הפסיק לימודיו. רותי, כשאני קוראת שורות אלו, שוב מצטער הכל נגד עיני. ושוב, אבקשך, אנה, אל התעלמי ממיכתבי." מותק! הודיעי לי, כאשר ואם תמצאי גבר כזה, טוב?

זד יותר בתריסר

תריסר בחורים צעירים, בוגרי תיכון וצה"ל, מבקשים דבר אחד - בנות, בנות, בנות.

לא, הם אינם סבורים שבקשתם תעורר פליאה, ובעצם, הצדק עימם: "... את צע- דנו זה עשינו משום שיועדים אנו שיש בנות במספר לא מבוטל אשר מסתובבות ללא חברה; כמרכיך, אין הן משתייכות לתנועת-נוער או חברות עירוניות. יודעים אנו שיש בנות רבות שרוצות לקשור קשרים עם בחורים צעירים, אלא, ובגלל חוסר- והבילוי שלהן להליכה מאורגת של בנות לסרט, להצגה וכדומה.

מה שאנו יכולים להציע הוא: תריסר בחורים טובים (לפי עניות דעתנו). וכמו בכל חברה, יש בהם אחד שידוע כלץ; אחר כמלומד; אחד שאפשר לצחוק עליו; ואפילו אחד ביישן." על המעוניינות לפנות אל (1241/2).

נפש בריאה בנוף יפה

אם אין לך מה לעשות, תוכלי לכתוב אל (1241/3). עושה לי רושם של חבוב. "... מיכתבי זה מיועד לבת המוכנה לאחר כיום קריאת אגרת זו, ליטול עט בידה ולשגר לי את כתובתה. לשם כך, היי- בים הנתונים ההתחלתיים שלה, לענות על דבר אחד: נפש בריאה, בגוף יפה בתחום של שבע-עשר עד עשרים ושניים אביבים. על עצמו: "... בן משק בעמק. את ה צבא סימתי לפני שנה. תחביבי הם: בנות, טיולים וספרים. יש גם עור, אבל זאת אשאר לפגישה הראשונה."

בודד כנווה במדבר

(1241/4) אינו נימנה על מתנה המתחילים ב"לא תיאיתי לי שיבוא יום ו...". כי אם על זה של "משעמם לי גורא..." ולכן, או למרות זאת, הוא רוצה להתכתב עם בתורה נחמדה ועדינה המסוגלת להבין ל- נפשו של אדם. על עצמו אומר אומר שהוא אוהב לחיות. "יש בריה? ...". לא, אין לו האומץ. ויש נה גם סיבה לדבר, אל תחשבו שלא. האמת היא ש"הלכתי זמן רב עם בחורה חל- אביבית, מברגת מבקצת ממני, בלונדינית, יפהפיה - ולאחר זמן רב ביותר, ניפרדנו. מאז עבר מספר חודשים ואני עדיין בודד כנווה במדבר. ניסיתי מספר פעמים לצאת עם נערה זו או אחרת, אך זה לא הלך. וואה, בעיקר, משום שאני פשוט לא נמצא בקשר עם בנות. פשוט לא מכיר אותן היות ושנים לא הלכתי עם אף אחת מלבד ההיא. "למען הסדר הטוב, ברצוני לציין כי אני בן 20. נימצא כרגע בעיצומו של קורס קצינים. בוגר תיכון, וזה בעצם הכל."

רות שלום: "ילדה"

לנשים, זכות עדיפות אמרה האם: אם ברצוני לשמור על ילדתי / אין לי מוצא אחר, כי אם לשכור שומר פרטי / אך נס שומר כזה יכול הסוהר לסכן / על כן, ליתר בסחון, אקח שומר זקן. והשומר הרבה שנים על המשמר עמד / והוא שומר ששטן צעיר לא יתקרב לבת / אך גם זקן אם יעמוד קרוב לצעירה / אחרי שנים כל כך רבות ירגיש קצת יצר רע.

אך הוא היה הגון מאוד, רק חש פיתוי פעוט / ואת העלמה מיהר לנעול בחגורות צניעות / ואת מפתח הצניעות, ליתר בסחון / מסר להחזקתה ולתת-הבטחון. היום כבר לב האם שקט, איננה חרדה / כי על הבת שומרים היטב, אנשי אור- יהודה / הבת קשורה בחגורה ושני המפי- תחות / הרי שניהם ניתנו לשתי ידיים בטוחות. אך מציץ לשון הרע ואמרים שנתגלה / כי לא תמיד החגורה שאמרת נעולה. לאט / אחת היתה עלמה יפת-שער ועין / היה היתה עלמה - ספק אם היה עלמה עדיין.

תערוכות

ציירת לוחמת

הציור המודרני המופשט, שכבש את מכו- חוליהם של מרבית הציירים הצעירים, קנה לו נפשות רבות גם בישראל. אך נשאר בארץ גם מספר דם ניכר של ציירים שלא הלכו בדרך האופנה ולא ויתרו על הציור הריאליסטי, כדרך ביטוי אומנותי עצמאי. רות שלום, ש-24 ציורישמן ומספר דומה של רישומים, מעשה ידיה, מוצגים השבוע בגלריית צ'מרנסקי, מציירת ציורים ריאליס- טיים פיגוראטיביים, כשהיא משתדלת לשמור על האלמנטים הנראים חשובים בעיניה בת- חום המופשט. "במופשט", אומרת רות, "שמים את ה- דגש על הצורה - תרכובת הצבעים, קומו של הכתם המוסי. אני לא מוכנה לחתר בתמונה על הנושא ועל התוכן. לעיתים אני יושבת ליד הכד כשאני יודעת מה אצייר בדיוק, אך הכד שהתמונה גמורה - יש לה נושא ותוכן וצורה."

ללא גברים. הציירת, ילידת גרמניה - חניכת בצלאל מגיל 14 וחברת קיבוץ לה- בות'הבשן במשך עשר שנים - עי יושבת כיום בכפר שמריהו, בביתה, עם שני יל- דיה, כשהיא ממשוכה לצייר ולרשום ציור- רים בעלי אופי סוציאלי מובהק. האשה העובדת בשדה המכבסת והמטפלת בילדים - אלה נושאייה המרכזיים של הציירת, אך עובדה מזורה אחת בולטת בכל הציורים: אין בהם דמות של גבר.

"אני מתרשמת הרבה יותר מנשים ומ- ילדים", אומרת רות, "והדמויות שלהם מביעות הרבה יותר ויש לי יותר חשק לצייר אותם." לאחר שרשמה זמן רב, החליטה רות שלום לצייר בצבעי-שמן. היא למדה שנותים בכאריס, חורה ארצה, ומציגה כיום את פרי עבודתה. אך גם סוג זה של ציור נושא אצלה את האופי הסוציאלי כשתרכובת הצבעים מדגישה את האחריות הכבדה והקשה, סביב דמותה של מוסרת הצברים או של העומסת. גם ציורי הגוף בכפר ערבי או בפר כבדים והחוסים, כשהם מדגישים בכך את ראייתה והשקפתה של הציירת הלוחמת.

פאטי, בעל חוש הומור. חביבתי, אינך יחידה.

נשיות חקלאיות

פרויד הפרטי שלי אומר לי כי (1241/7) הוא בחור שקט ורציני. "נולדתי לפני כ-20 שנה, אותן ביליתי בלימודים. החל מהגן ועד בית-הספר הגבוה לתקלאות - בו אני לומד כיום. תחביבי הם: טיולים, רכיבה, דינג תת-מימי, האזנה לראדיו ועוד."

על הבחורה שתרצה לכתוב אליו להיות מסכיבות חיפה-נהריה, רצויה אחת עם "נשיות חקלאיות".

מה שחסר לי (1241/8)

שכל יש לו, מה שחסר לו היא נערה, וקצת מזל. מזל, כדי להצליח בבחינות ה- בגרות, ונערה - גם אני רוצה לדעת למה. הצרה היא שהוא עדיין אינו בטוח מה ומי יכולה להתחיל טיפוס כשבילוי. אם היא ירושלמית - אז הוא בסך מכיר אותה. תל-אביבית? דורשות הרבה. חיפאיות? גם כן טיפוסיות. אז מה נישאר? חנצואלה! חנצואלה! או שמא אתה רוצה לפתח-תקרה?

הודעה חשובה לצביה

חילת בשם צביה, שעברה קורס-פקידות בצבא, נוסתיים בחאריך 10.5.61, מתבקשת להתקשר עם אותו חיל-גדודי (1241/9) ש- סיפר לה כמה נעים להיות חובש קרבי.

השתיים הנחמיות

איזה כתביד קטן מדי, מסודר מדי ונעדר אופי, יש לו שכתבה בשם שתיהן (10/11)!

"השבנו רבות לפני שהחלטנו לפנות אליך. יהיו בחודאי כאלה שיחשבו אותנו לעקומות. אבל טעות תהיה בידם. אז אנו שתי חברות המשרות יחד באותה יחידה. לפנינו ערבים ארוכים, אשר בהם מתחשק לפעמים לכתוב למישהו מיכתב, נוסף ל- מיכתב להורים. אנו מקות למצוא חברים- לעט, וכמובן, להיפגש איתם בזמן חופש- טינו. רצויים שני חברים, בעלי רכב כל- שהו."

הצברית התל-אביבית

באמת שאינני יודעת מה יש לקיבוצניקים שאין לעירוניים. זאת תוכלו לברר, אם תר- צו, אצל (1241/12). החותמת בשם הפרוואי "הצברית התל-אביבית". אז כפי ששיערם מראש, הצברית שלכם רוצה להתכתב עם קיבוצניק, אך ורק! קר- בוצניק, בעל חוש הומור או אחר, מעל לגיל שבע-עשרה.

ציפור קסנה לחשא לי

אילמלא אהבתם הגדולה של התורכים להיגיינה ובתי-מרחץ, לא היינו זוכים, מן- הסתם, ליהנות בחמם של חיים חפז ושות' ביפו, או, בחמאם אל פאזה בצפת התחתית, הידוע יותר כמועון השנות ה- קטנות. חמאם זה, מסתבר, ניבנה לפני 400 שנה על-ידי פאשה אחד, שאהב, יותר מכל, נשים. או מכיוון שכך, היו לו גם צאצאים, בנייהם, שני בנים סוררים שמאנו, משום מה, להתגייס לצבא וביקשו מאביהם לשלם להם על-ידי "כדל" (שחזר). דבר שהיה מקור- בל מאוד בימים ההם ובזמן הזה, והיה מקנה להם תעודת שחרור מהצבא. אולם יקוץ, שלא יכול היה להרשות לעצמו לשמש דוגמה רעה לבניו, מאן ל- העתר לבקשתם - והעדיף לקנות בעד אותו כסף אשה חדשה. הדבר לא נש אתם מלפני הבנים. יום אחד קמו על אביהם, ממש כמו שכתוב בקוראן, והכניסו אותו לסבול מעט בחמאם, ממנו לא יצא עד ה- יום הזה. הסיפור עצוב, אבל אפשר להת- נחם בעובדה שהיום המצב תוקן. הודות ל- יצחק שרון, תורכי מלידה ובעלה של יעל ישי, שופך המקום ונעשו בו סידור- רים מיוחדים, שכל מי שניכנס לשם, יכול גם לצאת - לאחר ששילם, כמובן.